

THE ART OF SWEEPING THINGS

TÀLVEG:

MARCEL·LÍ BAYER, SAXO BARÍTON

FERRAN FAGES, GUITARRA ELÈCTRICA

ORIOL ROCA, BATERIA

COMENTARI

per **Alfredo Costa Monteiro**

Tàlveg. Darrere d'aquest enigmàtic nom, trobem tres dels músics més experimentats de l'escena barcelonina, i que, amb només tres anys de treball en comú, han sabut materialitzar una manera molt personal d'encarar la improvisació i, fins i tot, de transcendir-la. Una molt eficient barreja d'individualitat i d'entesa comuna.

El mètode és escrupolós, les formes, precises i el so, generós. Saben construir arquitectures sòniques que van més enllà dels gèneres i desfan la necessitat de classificació. So en el seu sentit més directe, concís i alhora essencial.

Però, si parlem de mètode és justament perquè el procediment és la pedra angular de tot aquest edifici; amb acotacions implícites que mai sendevinen, però que suporten cada gest i cada intervenció, el so circula com un sol flux fet dintrigants i captivadores textures. Les composicions o, potser més ben dit, improvisacions canalitzades es generen amb una acurada concentració i una visió límpida del so global, que permet airejar les intervencions i deixar més espai a l'oient per a la interpretació. Per fer-l'ho participar plenament en l'experiència.

I «espai» és la paraula que curiosament ve al cap en escoltar aquesta música; i tot seguit, la paraula «àrid». Encara que a vegades l'espai estigui saturat, intuïm que ho és amb plena consciència; de la mateixa manera que aquesta aridesa imaginativa, de vegades reduïda a uns pocs harmònics, sampla amb grunyits i esclats que acaben inundant l'espai de descàrregues sonores.

El treball sobre l'escolta és absolutament fonamental en aquest trio. Per distribuir millor les energies, cada contribució està dosificada de manera estratègica; propera a la forma de l'oratori, però sense la solemnitat ni la religiositat que el caracteritza, cada peça alterna possibles combinatòries, no només per destacar i expandir millor els timbres i les atmosferes, sinó també per no esgotar la forma. Aquesta alternança obre l'escolta, elimina l'expectativa i fa que l'atenció no abaixi mai la guàrdia. Quan arriba la tempesta, és benèfica i alhora brutal; i aviat, esdevé catarsi.

Tàlveg posseeix l'energia del *power trio* i, a més a més, la intel·ligència de la proporció; cada instrument té l'espai necessari per poder afirmar-se sense haver de fer-se un lloc entre els altres; com si tots tinguessin les portes obertes per manifestar-se, però només en moments molt concrets. I cada vegada que apareixen sols, la seva presència sembla incondicional i fa que no trobem mai a faltar els altres.

Aquí, el rigor estructural supera els ànims més viscerals, sense cap mena d'ostentació; però, així i tot, hi ha força orgànica en aquesta estructura. Una travessia emocionalment intensa amb rumb per descobrir, que, sense cap mena de dubte, activa la imaginació.

AMB EL SUPORT DE

B Sabadell
Fundació